

Čís. 10092.

Český zákon o myslivosti ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy.

Smluvčí soud, skončiv jednání, ale ve věci nerozhodnuv, může za účelem rozhodnutí znovu jednati a pak vydati nález.

Pokud bylo vyhověno ustanovení § 46 zák. ohledně důvěrníků.

Při stanovení škody lze kromě výsledků místního ohledání přihlížeti i k údajům stran.

Předpokladem rozhodování smluvčího soudu o škodě proti honebnímu společenstvu jest, že smluvčí soud jedná a rozhoduje o škodě na pozemcích, patřících k společenstevní honitbě, k nimž nepatří pozemky trvale a dokonale ohražené.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1930, R I 643/30.)

Honební společenstvo v B. v Čechách navrhlo na soudě, by bylo vyhověno jeho zmateční stížnosti a by byl zrušen výrok rozhodčího soudu o žalobě manželů L-ových proti honebnímu společenstvu v B. o náhradu škody proto, že školka, v níž prý byla zvěří způsobena škoda, jest ohražena plotem, nespadá do společné honitby a není honební společenstvo za tuto škodu zodpovědno, dále, že vrchní rozsudí dne 26. prosince 1929 po marném pokusu o smír rozhodnutí odmítl, že tím byla věc vyřízena a nemohlo se pak ještě dále jednati, že škoda nebyla ohledána, že důvěrníci mají jen škodu odhadnouti, nikoliv rozhodovati, že se pokus o smír stal teprve po odhadnutí škody a že vrchní rozsudí nejmenoval důvěrníky sám, když mu je strany do tří dnů nejmenovaly. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Usnesení prvního soudu napadá honební společenstvo z těchto důvodů: 1. že rozhodčí soud nebyl příslušným pro rozepří, o niž tu jde, 2. že rozhodčí soud nebyl oprávněn své jednání zrušiti a znovu ve věci jednati, k tomu že byl oprávněn jen soud, 3. že vrchní rozsudí nevyzval vůbec Josefa L-a, by jmenoval důvěrníka, a že stranám nedal lhůtu 3 dnů, do níž mají jmenovati důvěrníky, 4. že vrchní rozsudí rozhodl i o škodě, kterou nemohl ohledati, 5. že se vrchní rozsudí dne 5. ledna 1930 nepokusil o smír. Účelem zrušovací stížnosti ve smyslu § 46 zákona o myslivosti jest, že nebylo zachováno to, co v § 46 cit. zákona jest naznačeno, a také oficiosní vyšetřování musí se omeziti na zkoumání a zjišťování, zda v případě, o který jde, formální předpisy § 46 honebního zákona při jednání o nároku na náhradu škody způsobené zvěří neb honbou a při vynášení výroku smluvčího soudu byly zachovány, soudu však nepřísluší věcné přezkoumání výroku smluvčího soudu. Maje to na paměti, shledává rekursní soud výtku ad 1. neodůvodněnou. § 46 zákona o myslivosti ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. z. v odstavci druhém výslovně ustanovuje, že, když se podá žaloba pro odeprání náhrady škody, vyzve předseda smluvčího soudu strany, by si ve třech dnech zvolily po dvou důvěrnících. Z toho jest zřejmo, že předpokladem řízení u smluvčích soudů jest podání žaloby u tohoto soudu

pro odepření náhrady škody. Takovouto žalobu podali manželé Josef a Antonín L-ovi, majitelé usedlosti v B., na honební společenstvo v B. rozhodčímu soudu ve věcech honebních pro obvod honebního společenstva v B., žádající, by bylo uznáno právem, že honební společenstvo v B. jest povinno nahraditi jim škodu zvěří způsobenou 40.000 Kč. Byla tedy podána žaloba u smluvčího soudu a tento měl o ní jednati podle předpisu § 46 cit. zák. O tom, zda příslušelo žalovanému honebnímu společenstvu v B. právo myslivosti na pozemcích, kde prý škoda zvěří byla způsobena, čili nic, bylo soudu rozhodnouti ve věci samé, soud musil jednati, jak mu to § 46 cit. zák. ukládá, a soudu nenáleží, by tento výrok přezkoumával. Neodůvodněnou jest i výtku ad 2., že zákon zná jen jedno jednání rozhodčího soudu; z doslovu zákona a z instituce smluvčích soudů jest zřejmo, že jejich účelem jest, by o nárocích stran rozhodly. Dokud se rozhodnutí nestalo, není jednání o případu ukončeno a předseda jest vždy oprávněn v jednání soudu smluvčího pokračovati; že případ nebyl rozhodnut dne 26. prosince 1929, patrně i z protokolu, kde se zjišťuje toto: »Jelikož nedošlo mezi stranami ke shodě, nemohl předseda učiniti právoplatné rozhodnutí a prohlašuje, že učiní tak na vyzvání soudu.« Ku výtce 3. stížnosti: I když předseda smluvčího soudu vyzvání k zvolení důvěrníka dal pouze spolužalující Antonii L-ové, nebyl tím porušen zákon, neboť podle seznání Antonie L-ové lístek manželé ukázala a přečetla, poněvadž manžel neumí čísti, a s jeho souhlasem jmenovala si dva důvěrníky. Jestliže předseda smluvčího soudu dal stranám do obelání, by se důvěrníci dostavili na místo samé, není tím porušen zákon, neboť jest nesporno, že strany důvěrníky zvolily, že se tito k jednání dostavili, a nebylo proto důvodu, by předseda sám důvěrníky ustanovil a stranám oznámil, any zvolily důvěrníky. Ad 4, 5. § 46 zák. o myslivosti ustanovuje, by předseda smluvčího soudu s důvěrníky vyšetřil škodu na místě samém. Ve směru tom potvrdili důvěrníci, že se dne 26. prosince 1929 odebrali na místo samé do zahrady L-ových, že prošli jednotlivé záhony, prohlíželi stromky, že někdo z nich tvrdil, že stromky jsou ohlodány, někdo zase, že ne, že důvěrníci honebního družstva řekli, že škodu sice vidí, že však nejsou povinni k náhradě. Není proto správné, že soud škodu na místě samém nevyšetřoval. Prokázáno dále, že předseda Viktor K. naléhal na strany, by se srovnaly, a když toho nemohl docílit a ani důvěrníci se nemohli dohodnouti, poněvadž důvěrníci manželů L-ových trvali na škodě 40.000 Kč a důvěrníci honebního družstva zaujali stanovisko, že nic nedají, že rozhodl předseda na peníz 12.000 Kč, tedy v mezích obapolných návrhů. Jelikož řízení tvoří jeden celek, jsou výtky stěžovatele ad 4. a 5. stížnosti neodůvodněné. Jelikož smluvčí soud šetřil předpisu § 46 zák. o myslivosti, právem první soud zrušovací stížnosti nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by o ní, doplně šetření, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost vytýká napadenému usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a zrušovací stížnost proti nálezu smluvčího soudu

o náhradě škody způsobené zvěří byla zamítnuta, zřejmou nezákonnost a zmatečnost (§ 16 nesp. říz.). Pokud tyto vady jsou spatřovány v tom, že nebyla zrušovací stížnost do smluvčího nálezu uznána za opodstatněnou, pokud napadala výrok smluvčího soudu proto, že tento soud přes to, že bylo jednání ze dne 26. prosince 1929 prohlášeno za skončené, znovu dne 5. ledna 1930 jednal a nález vydal, jakož i, pokud řečené vady jsou spatřovány v tom, že nebyl uznán nález smluvčího soudu za zmatečný z důvodu, že nikoli též Josef L., nýbrž jen spolužalující Antonie L-ová byla vrchním rozsudím vyzvána, by si k jednání zvolila důvěrníky, a že ve vyzvání ke zvolení důvěrníků nebyla stanovena stranám třídenní lhůta, jakož i, že vrchní rozsudí přes to, že mu strany důvěrníky do tří dnů nejmenovaly, sám důvěrníky nejmenoval, nýbrž jednal s důvěrníky, jež si strany k jednání přivedly, a pokud pod uvedenými vadami dovolací stížnost uplatňuje, že nález smluvčího soudu nebyl zrušen proto, že škoda nebyla určena jen na základě toho, co na místě samém bylo vyšetřeno, nýbrž také na základě údajů Antonie L-ové, není dovolací stížnost opodstatněna a poukazuje se na důvody napadeného usnesení, jimiž byly uvedené výtky v podstatě správně vyvráceny. Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že neodporuje ustanovení § 46 honebního zákona pro Čechy, že smluvčí soud, skončiv jednání dne 26. prosince 1929, ale ve věci nerozhodnuv, za účelem rozhodnutí znovu jednal dne 5. ledna 1930 a pak nález vydal. Napadenému usnesení jest i v tom přisvědčiti, že účelu ustanovení § 46 honebního zákona pro Čechy co se týče důvěrníků bylo vyhověno, i když Josef L. nebyl ke jmenování důvěrníků zvláště vyzván, tím, že mu, an neumí čísti, sdělila došlé jí vyzvání Antonie L-ová a s ním si společně důvěrníky zvolila a že se strany, třebaže důvěrníky vrchnímu rozsudímu nejmenovaly, s důvěrníky k jednání dostavily a že důvěrníci při jednání jednali. Co se týče vyšetření škody, předpisuje zákon jen, že se vyšetření škody má státi na místě samém, a nezakazuje, by při stanovení škody nebylo přihlíženo kromě výsledků místního ohledání také, jak se v projednávaném případě stalo, k údajům stran. Dovolací stížnosti, pokud jde o výtky v uvedených směrech, nebylo lze přiznati úspěch. — Než dovolací stížnost spatřuje zmatečnost smluvčího nálezu i v tom, že smluvčí soud překročil meze své pravomoci a vytýká napadenému usnesení, že z tohoto důvodu zrušovací stížnosti, v níž tato vada nálezu byla uplatňována, nebylo vyhověno. Podle tvrzení dovolací stížnosti, což namítáno bylo již před smluvčím soudem a ve zrušovací stížnosti, překročil smluvčí soud meze své pravomoci tím, že proti honebnímu společenstvu jednal a rozhodl o škodě způsobené zvěří na pozemku k společenstevní honitbě nepatřícím. Pozemek manželů Josefa a Antonie L-ových nepatří prý k honitbě společenstva proto, že jest trvale a důkladně plotem ohrazen (§ 3 honebního zákona). Jest předpokladem po stránce formální, i když to v § 46 honebního zákona pro Čechy výslovně není stanoveno, neboť vyplývá to z povahy věci, by smluvčí soud jednal a rozhodl v mezích své pravomoci. Předpokládá se, že smluvčí soud, jednáje a rozhoduje o škodě proti honebnímu společenstvu (§ 4 honebního zákona), jedná

a rozhoduje o škodě na pozemcích k společenstevní honitbě patřících (§ 45 honebního zákona). Pozemky trvale a dokonale zdmi nebo ploty ohražené (§ 3 honebního zákona) nepatří (§ 4 honebního zákona) k společenstevní honitbě. Kdyby tedy pozemek L-ových byl ohražen trvale a dokonale, o čemž v případě sporu rozhodne okresní výbor (§ 3 poslední odstavec honebního zákona), nepatřil by k honitbě společenstevní osady B. a smluvčí soud, jednáje a rozhoduje o škodě na pozemku tom proti honebnímu společenstvu v B., překročil meze své působnosti a zrušovací stížnost byla by z toho důvodu oprávněna. Nižší soudy se výtkou nedostatku pravomoci a s její opodstatněností nezabývaly, nevyšetřily, zda pozemek L-ových jest trvale a též dokonale ohražen, ježto prý jde o otázku hmotněprávní, o oprávnění manželů L-ových žádati náhradu, a o povinnost honebního společenstva, náhradu poskytnouti. Než tato otázka souvisí s otázkou, zda pozemek L-ových patří k společenstevní honitbě jako pozemek trvale a dokonale ohražený, kdežto otázka meze pravomoci jest otázkou vedle toho a pro sebe a nutno ji jako otázku formální zvlášť řešiti. To se, ač to pro platnost smluvčího nálezu nutno a bylo namítáno, nestalo. Nižší soudy nevyšetřily a nezjistily, zda pozemek L-ových jest trvale a dokonale ohražen. O tom si nevyžádaly rozhodnutí okresního výboru. Řízení nižších soudů, a to již soudu prvního, jest proto vadné a neúplné a nutno je v uvedeném směru doplniti. Pak bude teprve dán úplný podklad pro rozhodnutí o zrušovací stížnosti. Z toho důvodu nezbylo, než usnesení nižších soudů zrušiti a se usnésti, jak se stalo.

Čís. 10093.

Zápis do seznamu advokátů.

Nestátní veřejný úřad, ať placený ať neplacený, spadá pod § 2 písm. e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 541/30).

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl žádost vedoucího konceptního úředníka obce L. o zápis do seznamu advokátů. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y potvrdila napadené usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Mylný jest názor odvolatelův, že z ustanovení § 2 písm. c) novely k adv. řádu ze dne 31. ledna 1922 č. 40 Sb. z. a n., kde se mluví jen o placeném úřadu státním jako překážce advokacie, a z ustanovení písm. e) téhož §, kde se mluví o zaměstnání nesrovnávajícím se s advokací, vyplývá, že nestátní úřad veřejný zákon za překážku advokacie neuznává. Jest zřejmo, že každý jiný veřejný úřad, tedy neplacený státní a každý nestátní, ať placený nebo neplacený, spadá pod pojem »za-